

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (deveti senat)

z dne 19. oktobra 2017*

„Predhodno odločanje – Intelektualna in industrijska lastnina – Znamka Evropske unije – Uredba (ES) št. 207/2009 – Člen 96(a) – Tožba zaradi kršitve – Člen 99(1) – Domneva veljavnosti – Člen 100 – Nasprotna tožba za ugotovitev ničnosti – Razmerje med tožbo zaradi kršitve in nasprotno tožbo za ugotovitev ničnosti – Procesna avtonomija“

V zadevi C-425/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče, Avstrija) z odločbo z dne 12. julija 2016, ki je na Sodišče prispela 1. avgusta 2016, v postopku

Hansruedi Raimund

proti

Michaeli Aigner,

SODIŠČE (deveti senat),

v sestavi E. Juhász, v funkciji predsednika senata, K. Jürimäe, sodnica, in C. Lycourgos (poročevalec), sodnik,

generalni pravobranilec: M. Campos Sánchez-Bordona,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za H. Raimunda C. Hadeyer, odvetnik,
- za M. Aigner F. Gütlbauer, S. Sieghartsleitner in M. Pichlmair, odvetniki,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 20. junija 2017

izreka naslednjo

* Jezik postopka: nemščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 99(1) Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o blagovni znamki Evropske unije (UL 2009, L 78, str. 1).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med H. Raimundom in M. Aigner v zvezi s tožbo zaradi kršitve besedne znamke Evropske unije in nasprotno tožbo za ugotovitev ničnosti te znamke.

Pravni okvir

- 3 V skladu z uvodno izjavo 16 Uredbe št. 207/2009 „[o]dločitve o veljavnosti in kršitvi blagovnih znamk [Evropske unije] morajo učinkovati in pokrivati celotno področje [Evropske unije], saj je to edini način preprečevanja nedoslednih odločitev sodišč in Urada [Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO)] ter zagotavljanja, da enotna narava blagovnih znamk [Evropske unije] ni razvrednotena“.

- 4 Člen 1(2) te uredbe določa:

„Blagovna znamka [Evropske unije] je enotnega značaja. Na celotnem območju [Unije] ima enak učinek: ne more se registrirati, prenesti, odpovedati ali biti predmet odločitve, ki razveljavlja pravice imetnika ali ugotavlja njeno ničnost, niti njena uporaba ne more biti prepovedana, razen za celotno območje [Unije]. To načelo se uporablja v celoti, razen če je s to uredbo drugače določeno. To načelo se uporablja v celoti, razen če je s to uredbo drugače določeno.“

- 5 V skladu s členom 6 navedene uredbe se znamka Evropske unije pridobi z registracijo.

- 6 Člen 52 Uredbe št. 207/2009 z naslovom „Absolutni razlogi za ničnost“ v odstavku 1(b) določa:

„1. Blagovna znamka [Evropske unije] se razglasi za nično na podlagi zahteve, vložene pri [EUIPO] ali na podlagi nasprotno tožbe v postopku zaradi kršitve pravic,

[...]

(b) če prijavitelj ni ravnal v dobri veri ob vložitvi prijave blagovne znamke.

[...]“

- 7 Člen 96(a) in (d) te uredbe določa:

„Sodišča za blagovno znamko [Evropske unije] imajo izključno pristojnost:

(a) pri vseh tožbah glede kršitve in – če so po nacionalni zakonodaji dovoljene – tožbe, kjer grozi nevarnost kršitve v zvezi z blagovnimi znamkami [Evropske unije];

[...]

(d) pri nasprotnih tožbah za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti blagovne znamke [Evropske unije] v skladu s členom 100.“

- 8 Člen 99 navedene uredbe, naslovljen „Domneva veljavnosti – Obramba iz vsebinskih razlogov“, v odstavku 1 določa:

„Sodišča za blagovne znamke [Evropske unije] obravnavajo blagovno znamko [Evropske unije] kot veljavno, razen če toženec izpodbija njeno veljavnost z nasprotno tožbo za razveljavitev ali za ugotovitev ničnosti.“

- 9 Člen 100 Uredbe št. 207/2009 določa:

1. Nasprotna tožba za razveljavitev ali za ugotovitev ničnosti lahko temelji le na razlogih za razveljavitev ali ničnost, navedenih v tej uredbi.

2. Sodišče za blagovne znamke [Evropske unije] zavrže nasprotno tožbo na razveljavitev ali ugotovitev ničnosti, če je odločba [EUIPO] med istimi strankami in o isti zadevi ter pravni podlagi že postala dokončna.

[...]

4. Sodišče za blagovne znamke [Evropske unije], pri katerem je bila vložena nasprotna tožba za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti blagovne znamke [Evropske unije], obvesti [EUIPO] o datumu, na katerega je bila vložena nasprotna tožba. Urad to dejstvo vpiše v register blagovnih znamk [Evropske unije].

[...]

6. Če sodišče za blagovne znamke [Evropske unije] izda sodbo, ki je postala pravnomočna po nasprotni tožbi na razveljavitev ali ugotovitev ničnosti blagovne znamke [Evropske unije], se izvod sodbe pošlje [EUIPO]. Za informacije o takšnem prenosu lahko zaprosi vsaka stranka. [EUIPO] vpiše sodbo v register znamk [Evropske unije] v skladu z določbami izvedbene uredbe.

[...]“

- 10 Člen 104(1) in (2) te uredbe določa:

„1. Razen če obstajajo posebni razlogi za nadaljevanje obravnave, sodišče za blagovne znamke [Evropske unije], ki obravnava tožbe iz člena 96, razen tožbe za ugotovitev nekršitve, na lastno pobudo po zaslišanju strank ali na zahtevo ene od strank in po zaslišanju drugih strank ustavi postopek, če se veljavnost blagovne znamke [Evropske unije] izpodbija pri drugem sodišču za blagovne znamke [Evropske unije] zaradi nasprotne tožbe ali če je bila pri [EUIPO] že vložena prijava za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti.

2. Razen če obstajajo posebni razlogi za nadaljevanje obravnave, [EUIPO], ko obravnava zahtevo za razveljavitev ali za ugotovitev ničnosti, na lastno pobudo po zaslišanju strank ali na zahtevo ene od strank in po zaslišanju drugih strank ustavi postopek, če se blagovna znamka [Evropske unije] izpodbija na podlagi nasprotne tožbe pred sodiščem za blagovne znamke [Evropske unije]. Če pa tako zahteva ena od strank v postopku pred sodiščem za blagovne znamke [Evropske unije], lahko sodišče po zaslišanju drugih strank v tem postopku postopek ustavi. V tem primeru [EUIPO] nadaljuje z obravnavo.“

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

- 11 H. Raimund, imetnik besedne znamke Evropske unije Baucherlwärmer, pod to znamko približno od leta 2000 prodaja mešanico zelišč za pripravo alkoholne pijače. Vendar tudi M. Aigner prodaja mešanico zelišč, ki se namočijo v pijačo z visoko vsebnostjo alkohola in ki jo prav tako imenuje Baucherlwärmer.
- 12 H. Raimund je pri Handelsgericht Wien (gospodarsko sodišče na Dunaju, Avstrija) vložil tožbo zaradi kršitve znamke Evropske unije, katere imetnik je, in zahteval, naj se M. Aigner prepove uporabljati znak „Baucherlwärmer“ za blago in storitve iz razredov, na katere se nanaša navedena znamka. Ker je M. Aigner, tožena stranka v postopku v glavni stvari, med drugim menila, da je H. Raimund navedeno znamko pridobil v nasprotju z etiko in v slabi veri, je pri tem sodišču vložila nasprotno tožbo za ugotovitev ničnosti iste znamke.
- 13 Handelsgericht Wien (gospodarsko sodišče na Dunaju) je prekinilo odločanje o tej nasprotni tožbi do pravnomočne odločitve o tožbi zaradi kršitve, ki je predmet postopka v glavni stvari. Ker pa je bil sklep o prekinitvi postopka v zvezi z nasprotno tožbo razveljavljen, v zvezi s to tožbo še vedno poteka postopek na prvi stopnji. Tožbo zaradi kršitve je Handelsgericht Wien (gospodarsko sodišče na Dunaju) zavrnilo, ker je H. Raimund prijavo blagovne znamke Evropske vložil v slabi veri.
- 14 Ker je Oberlandesgericht Wien (višje deželno sodišče na Dunaju, Avstrija) v pritožbenem postopku sodbo prve stopnje potrdilo, je H. Raimund vložil revizijo pri Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče, Avstrija).
- 15 Predložitveno sodišče meni, da je tožeča stranka v postopku v glavni stvari znamko Evropske unije, ki se obravnava v postopku v glavni stvari, dejansko pridobila v slabi veri in da bi bilo treba to znamko zato na podlagi člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009 razglasiti za nično. Sprašuje pa se, ali vprašanje, ki ga je H. Raimund zastavil v okviru svoje pritožbe, in sicer ali bi lahko prvostopenjsko in drugostopenjsko sodišče o vprašanju slabe vere v okviru tožbe zaradi kršitve odločala, tudi ko še ni bilo pravnomočne odločitve o nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti znamke.
- 16 Glede na to, da tožena stranka v postopku v glavni stvari navaja absolutni razlog za ničnost v smislu člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, ki se lahko, kot to določa člen 99(1) te uredbe, v okviru postopka zaradi kršitve lahko uspešno uveljavlja samo, če tožena stranka vložil nasprotno tožbo, ki temelji na tem razlogu, Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče) sprašuje, ali zadostuje vložiti nasprotno tožbo, ki se nanaša na pridobitev pravic iz blagovne znamke v slabi veri, zato da se tožba zaradi kršitve zavrne, še preden se odloči o tej nasprotni tožbi (prva možnost); ali pa je tožbo zaradi kršitve iz tega razloga mogoče zavrniti zgolj, če se zadevna znamka vsaj sočasno razglasi za nično na podlagi nasprotne tožbe (druga možnost); ali pa je lahko ugovor v zvezi s pridobitvijo pravic iz blagovne znamke v slabi veri v okviru tožbe zaradi kršitve uspešen le, če je bila znamka zaradi nasprotne tožbe predhodno pravnomočno razglašena za nično (tretja možnost).
- 17 Predložitveno sodišče navaja, da je v obravnavanem primeru uspeh ali zavrnitev tožbe zaradi kršitve pravic odvisna izključno od ugovora ničnosti. Sodišču predlaga, naj uporabi drugo možnost, v smislu, da iz člena 99(1) Uredbe št. 207/2009 izhaja, da se lahko tožba zaradi kršitve pravic zavrne, ker obstaja ničnostni razlog, samo če se iz tega razloga hkrati vsaj ugodi nasprotni tožbi, ki je bila vložena iz istega razloga. Meni, da zgolj vložitev takšne nasprotne tožbe ne zadošča, da pa naj ,nasprotno, čakanje na to, da bi odločitev o tej nasprotni tožbi postala pravnomočna, prav tako ne bi bilo nujno. Pojasnjuje, da je treba morebitni obstoj obveznosti čakanja, da odločitev o nasprotni tožbi postane pravnomočna, morebitno združitve postopka s tožbo zaradi kršitve in postopka z nasprotno tožbo ter podrobnosti postopka s pravnim sredstvom presojati izključno na podlagi nacionalnega procesnega prava.

- 18 Predložitveno sodišče poudarja, da je možnost, za katero Sodišču predlaga, naj jo sprejme, takšna, da zagotavlja, da je z ugovorom ničnosti ali razveljavitve *inter partes*, ki se navaja v postopku zaradi kršitve pravic, mogoče uspeti samo, če je znamka iz istega razloga v postopku z nasprotno tožbo razglašena za nično ali razveljavljena z učinkom *erga omnes*. Tožeča stranka v postopku v glavni stvari bi morala v zvezi s tožbo zaradi kršitve, ki je bila na prvi stopnji zavržena, v tem primeru, da bi uspela v postopku pred višjimi sodišči, izpodbijati tako odločitev o tožbi zaradi kršitve pravic kot tudi odločitev o nasprotni tožbi. Če bi izpodbijala zgolj odločitev o tožbi zaradi kršitve pravic, s pritožbo ne bi uspela, ker bi v tem primeru odločitev o nasprotni tožbi, ki bi postala pravnomočna, že v osnovi nasprotovala možnosti ugoditve tožbi zaradi kršitve.
- 19 Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče) pa priznava, da bi dobesedni pomen ali namen člena 99 Uredbe št. 207/2009 lahko vodil tudi do drugačne razlage od tiste, ki jo predlaga.
- 20 V teh okoliščinah je Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:
- „1. Ali se lahko tožba zaradi kršitve blagovne znamke Evropske unije (člen 96(a) Uredbe št. 207/2009) zaradi ugovora, da prijavitelj ob vložitvi prijave blagovne znamke ni ravnal v dobri veri (člen 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009), zavrne, če je tožena stranka sicer vložila nasprotno tožbo za ugotovitev ničnosti blagovne znamke Evropske unije (člen 99(1) Uredbe št. 207/2009), vendar sodišče o tej nasprotni tožbi še ni odločilo?
2. Če je odgovor na prejšnje vprašanje nikalen: ali lahko sodišče tožbo zaradi kršitve pravic zaradi ugovora, da prijavitelj ob vložitvi prijave blagovne znamke ni ravnal v dobri veri, zavrne, če vsaj hkrati ugodí nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti, ali pa mora z odločitvijo o tožbi zaradi kršitve pravic počakati do pravnomočne odločitve o nasprotni tožbi?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 21 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 99(1) Uredbe št. 207/2009 razlagati tako, da je tožbo zaradi kršitve, ki je bila pri sodišču za znamke Evropske unije vložena v skladu s členom 96(a) te uredbe, mogoče zavrni iz absolutnega razloga za ničnost, kakršen je ta, ki je določen v členu 52(1)(b) navedene uredbe, ne da bi to sodišče ugodilo nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti, ki jo je tožena stranka v tem postopku zaradi kršitve vložila na podlagi člena 100(1) navedene uredbe in ki temelji na tem istem razlogu za ničnost.
- 22 V skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča je treba pri razlagi določb prava Unije upoštevati ne le njihovo besedilo, ampak tudi njihovo sobesedilo in cilje, ki jim sledi ureditev, katere del so (sodbe z dne 19. septembra 2000, Nemčija/Komisija, C-156/98, EU:C:2000:467, točk 50; z dne 25. oktobra 2011, eDate Advertising in drugi, C-509/09 in C-161/10, EU:C:2011:685, točka 54, in z dne 26. julija 2017, Jafari, C-646/16, EU:C:2017:586, točka 73).
- 23 Kar zadeva besedilo člena 99 Uredbe št. 207/2009, naslovljenega „Domneva veljavnosti – Obramba iz vsebinskih razlogov“, ki spada v oddelek 2 te uredbe, ki se nanaša na spore v zvezi s kršitvijo in veljavnostjo blagovnih znamk Evropske unije, ta člen v odstavku 1 določa, da sodišča za blagovne znamke Evropske unije obravnavajo blagovno znamko Evropske unije kot veljavno, razen če tožena stranka izpodbija njeno veljavnost z nasprotno tožbo za razveljavitve ali za ugotovitev ničnosti.

- 24 Čeprav iz te določbe tako izhaja, da za znamko Evropske unije velja domneva veljavnosti, ki se v okviru tožbe zaradi kršitve lahko ovrže z nasprotno tožbo za ugotovitev ničnosti, pa je vendar treba ugotoviti, da zgolj iz besedila navedene določbe ni razvidno, ali mora sodišče za blagovne znamke Evropske unije, ko tožena stranka v tožbi zaradi kršitve v zvezi s to tožbo navede razlog za ničnost znamke in poleg tega vložiti nasprotno tožbo za ugotovitev ničnosti, ki temelji na istem razlogu za ničnost, ugoditi navedeni nasprotni tožbi, preden lahko zavrne tožbo zaradi kršitve.
- 25 Glede okvira, v katerega spada člen 99(1) Uredbe št. 207/2009, je treba poudariti, da člen 104(1) te uredbe zahteva, da razen če obstajajo posebni razlogi za nadaljevanje obravnave, sodišče za blagovne znamke Evropske unije, ki obravnava tožbe iz člena 96 navedene uredbe, postopek ustavi, če se veljavnost blagovne znamke Evropske unije izpodbija pri drugem sodišču za blagovne znamke Evropske unije ali če je bila pri EUIPO že vložena prijava za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti.
- 26 Zato bi bila nelogična posledica razlage člena 99(1) Uredbe št. 207/2009 – v skladu s katero bi zadostovalo, da je bila pred sodiščem za blagovne znamke Evropske unije vložena nasprotna tožba, za to da bi to sodišče celo pred odločanjem o tej tožbi lahko o tožbi zaradi kršitve, ki je bila vložena na podlagi člena 96(a) te uredbe, odločalo na podlagi istega razloga ničnosti, kot je tisti, ki se navaja v navedeni nasprotni tožbi – to, da bi bila pravila navedene uredbe, ki se nanašajo na povezane postopke, ki potekajo pred različnimi sodišči za blagovne znamke Evropske unije, strožja od tistih, ki se nanašajo na povezane postopke, ki potekajo pred istim sodiščem za blagovne znamke Evropske unije.
- 27 Glede cilja, ki mu sledi Uredba št. 207/2009, je treba opozoriti, da njen člen 1(2) določa enotnost blagovne znamke Evropske unije. Ker ima znamka na celotnem območju Unije enak učinek, se v skladu s to določbo lahko registrira, prenese ali odpove, je predmet odločitve, ki razveljavlja pravice imetnika ali ugotavlja njeno ničnost, ali se njena uporaba lahko prepove le za celotno območje Unije.
- 28 V uvodni izjavi 16 te uredbe je glede tega navedeno, da odločitve o veljavnosti blagovnih znamk Evropske unije učinkujejo na celotnem področju Unije in ga pokrivajo v celoti, saj je to edini način preprečevanja nedoslednih odločitev sodišč in EUIPO ter zagotavljanja, da enotna narava blagovnih znamk EU ni razvrednotena.
- 29 Iz namena navedene uredbe tako izhaja, da mora za zagotovitev enotnosti blagovne znamke Evropske unije odločitev sodišča za blagovne znamke Evropske unije, s katero je v okviru nasprotne tožbe za ugotovitev ničnosti, vložene na podlagi člena 100(1) te uredbe, ugotovljena ničnost blagovne znamke Evropske unije, nujno učinkovati *erga omnes* na celotnem ozemlju Unije.
- 30 *Erga omnes* učinek takšne odločitve poleg tega potrjujejo člen 100(6) Uredbe št. 207/2009, v skladu s katerim mora sodišče za blagovne znamke Evropske unije poslati EUIPO kopijo pravnomočne sodbe o nasprotni tožbi za razveljavitev ali ugotovitev ničnosti blagovne znamke Evropske unije, in pravila o povezanih postopkih iz člena 104 te uredbe, ki so navedena v točki 25 te sodbe.
- 31 Nasprotno pa, kot je v točki 64 svojih sklepnih predlogov navedel generalni pravobranilec, odločitev takšnega sodišča v zvezi s tožbo zaradi kršitve učinkuje zgolj *inter partes*, tako da ko ta odločitev postane pravnomočna, zavezuje zgolj stranke, ki so bile udeležene v zadevnem postopku.
- 32 To se zgodi, če – kot v zadevi iz postopka v glavni stvari – sodišče za znamke Evropske unije tožbo zaradi kršitve zavrne zaradi obstoja absolutnega razloga za ničnost, kot je slaba vera prijavitelja ob vložitvi prijave blagovne znamke v smislu člena 52(1)(b) Uredbe št. 207/2009, ne da bi predhodno odločalo o nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti, ki jo je vložila tožena stranka v tem postopku.

- 33 Vendar pa je treba poudariti, da mora glede na enotnost blagovne znamke Evropske unije in namen preprečiti nasprotujoče si sodbe na tem področju razglasitev ničnosti znamke Evropske unije, ki temelji na takšnem absolutnem razlogu za ničnost, veljati za celotno Unijo, in ne zgolj za stranke, ki so udeležene v postopku zaradi kršitve. Ta zahteva pomeni, da zadevno sodišče za blagovne znamke Evropske unije odloča o nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti pred odločanjem o tožbi zaradi kršitve.
- 34 Zato mora sodišče za blagovne znamke Evropske unije ugoditi nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti blagovne znamke Evropske unije, ki je bila v skladu s členom 100(1) Uredbe št. 207/2009 vložena v okviru tožbe zaradi kršitve te iste znamke v smislu člena 96(a) te uredbe, preden lahko zavrne zadnjenavedeno tožbo iz istega absolutnega razloga za ničnost.
- 35 Iz navedenega sledi, da je treba člen 99(1) Uredbe št. 207/2009 razlagati tako, da tožbe zaradi kršitve, ki je bila pri sodišču za znamke Evropske unije vložena v skladu s členom 96(a) te uredbe, ni mogoče zavrniti iz absolutnega razloga za ničnost, kakršen je ta, ki je določen v členu 52(1)(b) navedene uredbe, ne da bi to sodišče ugodilo nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti, ki jo je tožena stranka v tem postopku zaradi kršitve vložila na podlagi člena 100(1) iste uredbe in ki temelji na tem istem razlogu za ničnost.

Drugo vprašanje

- 36 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba določbe Uredbe št. 207/2009 razlagati tako, da lahko sodišče za blagovne znamke Evropske unije tožbo zaradi kršitve, vloženo v skladu s členom 96(a) te uredbe, zavrne iz absolutnega razloga za ničnost, kakršen je ta, ki je določen v členu 52(1)(b) navedene uredbe, čeprav odločitev o nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti, ki je bila vložena v skladu s členom 100(1) te iste uredbe in ki temelji na tem istem razlogu za ničnost, ni postala pravnomočna.
- 37 Iz odgovora na prvo vprašanje izhaja, da za zagotovitev enotnosti blagovne znamke Evropske unije in preprečitev nedoslednih odločitev člen 99(1) Uredbe št. 207/2009 zavezuje sodišče za blagovne znamke Evropske unije, da ugotovi nasprotni tožbi, vloženi na podlagi člena 100(1) te uredbe, preden lahko zavrne tožbo zaradi kršitve, vloženo v smislu člena 96(a) navedene uredbe.
- 38 Vendar kot je generalni pravobranilec navedel v točki 80 sklepnih predlogov, Uredba št. 207/2009 ne vsebuje nobenega pravila, ki zahteva, da odločba o ugoditvi nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti postane pravnomočna, da bi lahko sodišče za blagovne znamke Evropske unije zavrnilo tožbo zaradi kršitve, niti nobenega pravila, ki bi temu sodišču prepovedovalo, da za zavrnitev tožbe zaradi kršitve počaka, da odločitev o ugoditvi nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti postane pravnomočna.
- 39 Nobena določba te uredbe namreč možnosti sodišča za blagovne znamke Evropske unije, da tožbo zaradi kršitve znamke zavrne iz razloga ničnosti, ne pogojuje s tem, da mora odločitev, s katero je iz tega istega razloga ničnosti ugodilo nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti te znamke, postati pravnomočna, medtem ko je takšna zahteva v drugih primerih določena v členu 100 navedene uredbe.
- 40 V tem okviru je treba opozoriti, da če področje na ravni Unije ni urejeno, se v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča v nacionalnem pravnem redu vsake države članice na podlagi načela procesne avtonomije določijo pristojna sodišča in postopkovna pravila za pravna sredstva, namenjena zagotavljanju varstva pravic, ki jih posameznikom daje pravo Unije, vendar so države članice odgovorne za to, da v vsakem primeru zagotovijo učinkovito varstvo teh pravic (glej v tem smislu sodbi z dne 30. septembra 2003, Köbler, C-224/01, EU:C:2003:513, točka 47, in z dne 27. junija 2013, Agrokonsulting, C-93/12, EU:C:2013:432, točka 35).

- 41 V zvezi s tem v skladu z načelom lojalnega sodelovanja iz člena 4(3) PEU postopkovna pravila za pravna sredstva, namenjena zagotavljanju varstva pravic, ki jih posameznikom daje pravo Unije, ne smejo biti manj ugodna od tistih, ki se nanašajo na podobna nacionalna pravna sredstva (načelo enakovrednosti), in ne smejo praktično onemogočiti ali čezmerno otežiti uveljavljanja pravic, ki jih daje pravni red Unije (načelo učinkovitosti) (sodbe z dne 16. decembra 1976, Rewe-Zentralfinanz in Rewe-Zentral, 33/76, EU:C:1976:188, točka 5; z dne 14. decembra 1995, Peterbroeck, C-312/93, EU:C:1995:437, točka 12, in z dne 27. junija 2013, Agroksulting, C-93/12, EU:C:2013:432, točka 36).
- 42 Iz sodne prakse Sodišča je razvidno, da zahteve, ki izhajajo iz načel enakovrednosti in učinkovitosti, med drugim veljajo za opredelitev postopkovnih pravil, ki urejajo tožbe, ki temeljijo na pravu Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 27. junija 2013, Agroksulting, C-93/12, EU:C:2013:432, točka 37 in navedena sodna praksa).
- 43 V obravnavanem primeru iz predložitvene odločbe izhaja, da se v avstrijskem pravu v skladu s sodno prakso Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče) tožba zaradi kršitve lahko zavrne iz razloga ničnosti znamke Evropske unije le, če je ta znamka vsaj hkrati razglašena za nično na podlagi nasprotne tožbe. V skladu s to sodno prakso takšna zahteva zagotavlja, da je ugovor ničnosti v okviru tožbe zaradi kršitve, ki učinkuje zgolj *inter partes*, lahko uspešen le, če je znamka Evropske unije iz istega razloga razglašena za nično v postopku z nasprotno tožbo z učinkom *erga omnes*.
- 44 V zvezi s tem je treba opozoriti, kot je v točki 86 svojih sklepnih predlogov poudaril generalni pravobranilec, da kadar mora isto sodišče – kot v postopku v glavni stvari – hkrati odločiti o tožbi zaradi kršitve znamke in o nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti te iste znamke, bo skladnost z odločbo, ki jo to sodišče izda v okviru nasprotne tožbe, preprečevala, da bi izreklo protislovno odločbo v okviru tožbe zaradi kršitve.
- 45 Res je, da mora sodišče za blagovne znamke Evropske unije za odločanje o tožbi zaradi kršitve počakati na rezultat nasprotne tožbe za ugotovitev ničnosti. Vendar kot je pravilno poudarilo predložitveno sodišče, bi navezovanje odločitve v postopku v zvezi s tožbo zaradi kršitve na ravnanje strank v zvezi s pritožbami zoper sodbo, s katero je bilo ugodeno nasproti tožbi za ugotovitev ničnosti, po vsej verjetnosti pripeljalo do precejšnjih zamud v tem postopku. V zvezi s tem je treba opozoriti, kot je v točki 89 sklepnih predlogov poudaril generalni pravobranilec, da ker sta zadevni stranki obeh postopkov isti, imata na voljo enaka sredstva obrambe in morata nositi posledice svojih dejanj. Možnost, da skuša ena od strank z naknadnimi pritožbami odložiti učinek pravnomočnosti prvostopenjskih sodb, tako ne sme prevladati nad obveznostjo sodišča, da odloči o sporu, ki mu je bil predložen.
- 46 Tako se zdi to, da mora sodišče za blagovne znamke Evropske unije skupaj obravnavati nasprotno tožbo za ugotovitev ničnosti, ki temelji na členu 100(1) Uredbe št. 207/2009, in tožbo zaradi kršitve, vloženo v skladu s členom 96(a) te uredbe, primerno za zagotovitev načela učinkovitosti.
- 47 Glede načela enakovrednosti je treba opozoriti, da Sodišče v obravnavanem primeru ne more na podlagi ničesar dvomiti o skladnosti sodne prakse, kakršna je sodna praksa Oberster Gerichtshof (vrhovno sodišče), navedena v točki 43 te sodbe, s tem načelom, kar pa mora preveriti to sodišče.
- 48 V teh okoliščinah je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba določbe Uredbe št. 207/2009 razlagati tako, da ne nasprotujejo temu, da sodišče za blagovne znamke Evropske unije tožbo zaradi kršitve, vloženo v skladu s členom 96(a) te uredbe, zavrne iz absolutnega razloga za ničnost, kakršen je ta, ki je določen v členu 52(1)(b) navedene uredbe, čeprav odločitev o nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti, ki je bila vložena v skladu s členom 100(1) te iste uredbe in ki temelji na tem istem razlogu za ničnost, ni postala pravnomočna.

Stroški

- 49 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (deveti senat) razsodilo:

1. Člen 99(1) Uredbe Sveta (ES) št. 207/2009 z dne 26. februarja 2009 o znamki Evropske unije je treba razlagati tako, da tožbe zaradi kršitve, ki je bila pri sodišču za znamke Evropske unije vložena v skladu s členom 96(a) te uredbe, ni mogoče zavrniti iz absolutnega razloga za ničnost, kakršen je ta, ki je določen v členu 52(1)(b) navedene uredbe, ne da bi to sodišče ugodilo nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti, ki jo je tožena stranka v tem postopku zaradi kršitve vložila na podlagi člena 100(1) iste uredbe in ki temelji na tem istem razlogu za ničnost.
2. Določbe Uredbe št. 207/2009 je treba razlagati tako, da ne nasprotujejo temu, da sodišče za blagovne znamke Evropske unije tožbo zaradi kršitve, vloženo v skladu s členom 96(a) te uredbe, zavrne iz absolutnega razloga za ničnost, kakršen je ta, ki je določen v členu 52(1)(b) navedene uredbe, čeprav odločitev o nasprotni tožbi za ugotovitev ničnosti, ki je bila vložena v skladu s členom 100(1) te iste uredbe in ki temelji na tem istem razlogu za ničnost, ni postala pravnomočna.

Podpisi